

ergers ware gebotst: was het misschien in haar een zich reeds intuïtief en onbewust gereed maken voor een afscheid van het leven: dit zich neigen tot deze stilte vol duister-verre herinnering . . . dit schimmenbevolkte land? . . . Maar ze sprak, lúister . . . „Hoe 'k ertoe kom?\" . . . overwoog ze, „och trek 't je niet aan, 't was eigenlijk nooit zoo ernstig gemeend . . . Wat trekjes in je gezicht . . . nee, verbeel je maar niet, dat ik 'n studie van je heb gemaakt,\" lachte ze op, „maar ik voel dat soort dingen nu eenmaal onmiddellijk en scherp . . . En dan, je Hilarion-achtige aanvalletjes op mijn geloofsleven . . . Arme jongen, ik weet wel, je zou zoo dolgraag zulke dingen niet zeggen, maar je kan nou eenmaal niet anders . . . 't móet er bij je uit.\" Anthony zag getroffen op, maar zweeg. „Maar nú . . .\" Ze weifelde en haar spitse vingers begeleiden nerveus het taschje. „Maar nú?\" hielp Anthony. „Nú was 't gemeend,\" zei ze zacht maar vastbesloten. En hem klaar en vast aanzierende: „Toen je mij dat vroeg van die „vermaning\" en onze vriendschap, méénde je dat: dat je ongerust was, maar in dat ondeelbaar oogenblik, terwijl je sprak, móest je gaan flirten, bewúst en toch tegen je wil: je gezicht acteerde, let wel: acteerde: líéfde, en éven, precies zoo welbewust, wáchtte je vóór het woord „vriendschap\". Begrijp je: je plaatste er als 't ware een aandachtstreepje voor. Het was duivelsch in z'n intrigante volmaaktheid . . . En zoo héérlijk-gecompliceerd,\" besloot ze met lachende waardeering. Maar ziende zijn verschrikt gezicht en dat hij iets zeggen wou, dwong ze hem met een gebaar tot zwijgen en voer voort: „Nee, ik weet, wat je wilt zeggen . . . 'k neem dit alles, ik wéét 't wel, veel te zwaar op, veel ernstiger dan het is . . . Maar ja . . . álles wordt hier van zelf zwaarder . . . afgesloten van het groote, echte, áfleidende leven van gezonde en werkende menschen, krijgt hier alles een aan zijn werkelijke waarde onevenredige beteekenis . . . Wij graven diep, wij moeten wel diep ín ons graven, de expansie-mogelijkheid der gezonden bestaat voor ons eenvoudig niet . . . Als je mij dat zelfde bij een bal of een diner had gezegd, zou ik er dan zóó iets bij gedacht hebben? . . . Onmogelijk!\"

„O, hoe ken je mij Justine,\" riep hij uit. En in eerlijke opgetogenheid: „Wat 'n verrukkelijk begrip heb je. Welk een persoonlijkheid ben je.\" Zij glimlachte bijna moederlijk en — wuifde af. „En toch . . .\" ging hij voort, „mag ik misschien vergiffenis pleiten?\"

„O jongen,\" zei ze, ik heb je nu toch áángetoond, dat je 't niet te ernstig mág nemen . . . er is geen vergiffenis noodig, maar als jij 'r noodig vindt, dan héb je 'r.\"

„Des te heerlijker,\" weerstreefde hij, „als ik je kan bewijzen, dat ze niet heelemaal onverdiend is. Ik ken mezelf misschien ook wel een beetje, en ik heb lang en breed, over sommige verschijnselen, die ik ín me opmerk, nagedacht. Justine, ik gelóóf — o ja kind, lach maar, we hebben allemaal ons geloof — ik geloof, dat wij, dat is ons centrale bewustzijn, niet altijd verant-